Ben Whishaw och Abbie Cornish i *Bright Star*

Bright Star

Originaltitel Bright Star
Svensk titel Bright Star
Regi Jane Campion
Producent Jan Chapman, Caroline Hewitt
Manus Jane Campion
Foto Greig Fraser
Roller Ben Whishaw, Abbie Cornish, Kerry Fox, Paul Scheider, Edie Martin m fl
Storbritannien, Australien, Frankrike 2009
Längd i tid 1 tim 59 min
Censur barntillåten
Distributör Atlantic Film AB

John Keats blev bara 25 år innan tuberkulosen tog hans liv. Han var hårt kritiserad av sin samtid, hann bara släppa tre verk och kunde aldrig gifta sig med sin älskade på grund av fattigdom. Idag räknas han som en av den brittiska litteraturens stora underbarn och förgrundsgestalter inom romantiken. Jane Campions nya film fokuserar på poetens förhållande med sömmerskan Fanny Brawne.

Det har talats högt om regissörens stora comeback. En återkomst och gnistrande revansch för senare års besvikelser. I impressionistiska färgskalor som drar tankarna till Bo Widerbergs *Elvira Madigan* får vi en inblick i det tidiga 1800-talet. En sorgsen berättelse om ett liv kantat av sjukdom, familjära förluster och ett drömmande sinne.

Men frågan är om det översvallande mottagandet av Jane Campions nya film är aningen missriktat? Det kan vara så att John Keats svidande vackra poesi överskuggar att filmen i sig inte är så spektakulär på egna ben. Campion har haft en minst sagt krokig bana sedan världsgenombrottet med *The Piano* (1993). *Portrait of a lady* (1996) var visserligen ett sofistikerad men väl kyligt kvinno-porträtt. Det som följde var både new age-spektaklet *Holy smoke* (1999) och den förvirrande erotiska noir-filmen *In the cut* (2003).

Regissören är tillbaka bland naturlyrik, kås, omöjlig romantik och livsöden från en svunnen tid. Det råder ingen tvekan om att hantverket är skickligt. Vad som saknas är originalitet. En historia vars ton vi inte känner igen. Något som för övrigt Julie Delpy lyckas med i sin senaste fåfänga-vampyr-tragedi *The Countess*. Campions film fastnar ofta i ett ordinärt Jane Austen-lunk. Hon romantiserar förnöjt kring just romantiken och glömmer bort tidsandan, karaktärernas kött och blod samt späder på med några droppar för mycket idoldyrkande. Men en urbrittisk och flådig sekelskifts-skildrare har vi redan i James Ivory.

Hur begåvad Ben Whishaw än må vara så går det inte att tvätta bort hans rockstjärne-look. Den låg honom i fatet redan som Grenouille i *Parfymen* (2006). I *Bright Star* ser han ut som en av Oasis-bröderna. Det må bara vara min egen invändning men trovärdigheten fallerar dessvärre, vilket är synd med tanke på skådespelarens stora talang.

Campions nya film är visserligen hennes bästa på 16 år men med tanke på det massiva gensvar som den har fått så måste ändå *Bright Star* räknas som en smärre besvikelse.

Fredrik Söderlund